

Győri Ítéltábla
Gf.II.20.041/2019/7/I.

A Győri Ítéltábla a dr. Szabó Róbert ügyvéd által képviselt a Dr. Dózsa Ernő Ügyvédi Iroda által képviselt I. r., II. r. és a Dr. Dózsa Ernő Ügyvédi Iroda által képviselt III. r. **alperesek** ellen **vezetői felelősség megállapítása** iránt indított perében a Székesfehérvári Törvényszék 2018. december 19-én meghozott 34.G.40.033/2016/116. számú ítéletével szemben az I. r. alperes által 117. szám alatt benyújtott fellebbezés folytán - - meghozta a következő

r é s z í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részítéletnek tekinti, s annak fellebbezett részét az alábbi eltérő szövegezéssel helybenhagyja:

Megállapítja, hogy az I. r. alperes a GGE Terményfeldolgozó és Kereskedelmi Kft. adós gazdálkodó szervezet fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének bekövetkeztét követően ügyvezetői feladatait nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látta el és ezáltal az adós vagyona 65.500.000,- (Hatvanötmillió-ötszáz ezer) Ft-tal csökkent.

Kötelezi az I. r. alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperes részére 76.200,- (hetvenhatezer-kettőszáz) Ft másodfokú perköltséget.

Az I. r. alperes személyes költségmentessége folytán le nem rótt fellebbezési illetéket az állam viseli.

Ez ellen a részítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

1. Releváns tényállás

A **GGE Terményfeldolgozó és Kereskedelmi Kft.** (a továbbiakban: adós) a 2012. április 21. napján kelt társasági szerződés alapján 2012. május 25. napján került a cégjegyzékbe bejegyzésre. Az adós

vezető tisztségviselője és képviselője alapításától 2014. augusztus 19. napjáig I. r. alperes volt, ezt követően az adós felszámolásának kezdő időpontjáig II. r. alperes. III. r. alperes az adós alapításától 2014. augusztus 19. napjáig az adós minősített többségű szavazati joggal rendelkező tagja volt. Az adós biodízel előállítással foglalkozott, a társaságot az I. r. alperes mint ügyvezető működtette 2013-2014-ben, a III. r. alperes a társaság tevékenységében nem vett részt.

A V M Zrt. (a továbbiakban: felperes jogelődje) és az adós között 2012. november 20. napján adásvételi szerződés jött létre, amelynek értelmében az adós a felperes jogelődétől 479 tonna + /- 5%-t mennyiségű nagy olajtartalmú fekete napraforgómagot vásárolt. Az adásvételi szerződést megkötő felek 2013. március 11. napján az adásvételi szerződést megszüntették és rögzítették, hogy az adós az adásvételi szerződés alapján 2012. decembertől 2013. februárig 131,62 tonna napraforgómagot szállított el, amelynek ellenértéke bruttó 19.294.315,- forint. Az adásvételi szerződés alapján a felperes részéről kiszámlázásra került tárolási díj is 313.366,- Ft összegben. Az adós mindezen összegekből 6.419.541,- Ft-ot fizetett meg, így 13.188.140,- Ft vételár hátraléka maradt fenn, amelynek részletekben való teljesítéséről állapodott meg a felperes jogelődével. A teljesítés végső határideje 2013. szeptember 30. napja volt.

Az A Kft. 2014. január 20. és 2014. május 27. napja közötti időszakban 17 kölcsönszerződés alapján mindösszesen 15.800.000,- Ft kölcsönt nyújtott az adósnak határozatlan időre.

Az adós a fizetési kötelezettségének nem tett eleget teljes egészében, ezért vele szemben a felperes jogelődje fizetési meghagyásos eljárást kezdeményezett. A 2014. január 17. napján jogerőssé vált fizetési meghagyás alapján az adósnak 10.488.140,- Ft vételártartozást és járulékait kellett volna 15 napon belül megfizetnie a felperes jogelődének.

A felperes jogelődje és az adós képviseletében eljáró I. r. alperes között egyeztetések zajlottak, az I. r. alperes a 2014. június 4. napján kelt e-mail üzenetében mindösszesen 11.718.000,- Ft értékű adósi vagyontárgyat ajánlott fel a tartozás fedezetéül.

Az I. és III. r. alperes a 2014. augusztus 19. napján létrejött üzletrész-adásvételi szerződéssel az adós tulajdonukban álló üzletrészeit értékesítette II. r. alperes részére, a szerződésben az üzletrészek vételára nem került megjelölésre csak az a tény, hogy a II. r. alperes a vételarat a szerződés aláírását megelőzően megfizette. Az ugyanezen napon készült I. és II. r. alperesek által aláírt eszköz átadási jegyzék és irat átadási jegyzék elnevezésű okiratok tanúsága szerint az I. r. alperes az adós könyvelési iratait, tárgyi eszközeit, és pénzeszközét (1.700.000,- Ft és 32.400,- Euro) a II. r. alperesnek átadta.

A Székesfehérvári Törvényszék az 1.Fpk.07-14-000535. számú eljárásban - a 2014. augusztus 6. napján előterjesztett kérelem alapján - 2015. január 27. napi kezdőidőponttal az adós felszámolását elrendelte.

A felperes hitelezői igényét (mindösszesen: 13.216.278,- Ft) az adós felszámolója nyilvántartásba vett. A teljes nyilvántartásba vett hitelezői igény 14.601.845,- Ft.

A felszámolás elrendelését megelőzően az adós utolsó közzétett éves beszámolója a 2012. évi beszámoló volt.

A Székesfehérvári Törvényszék az adóssal szembeni felszámolási eljárást a 2016. február 3. napján meghozott és jogerőre emelkedett 1.Fpk.07-14-000535/31. számú végzésével befejezte és az adós gazdálkodó szervezetet megszüntette. Megállapította, hogy a hitelezői igényekre az adós vagyonában nincs fedezet.

A felperes jogelődének közgyűlése 2014. június 10. napján a felperes jogelődének szétválásáról határozott, a felperes jogelődéből való kiválással létrejött a felperes, a szétválási szerződés értelmében a felperes jogelődje áruszállításból és szolgáltatásból eredő követelése - így az adóssal szembeni követelés is - a felpereshez kerültek. A szétválást a Veszprémi Törvényszék Cégbírósága 2014. október 31-i hatállyal a cégjegyzékbe bejegyezte.

2. A felperes kereseti kérelme és az alperesek védekezése

A felperes a 2015. augusztus 26. napján előterjesztett keresetében a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (a továbbiakban: Cstv.) 33/A. § (1) bekezdése alapján annak megállapítását kérte, hogy az I. és II. r. alperesek, az adós vezetőiként az adós fizetési képtelenséggel fenyegető helyzetének bekövetkezését követően vezetői feladataikat nem a hitelezők érdekeinek megfelelően látták el és ezáltal az adós vagyona 11.718.000,- Ft-tal csökkent. Rámutatott, hogy az adós éves beszámolóinak közzétételére a 2012. évi mérleget követően nem került sor, így az I. r. és a II. r. alperes is elmulasztotta ezen kötelezettségét, így a hitelezői érdekek sérelmét vélelmezni kell. Az I. r. alperes védekezésében foglaltakra tekintettel kiemelte, hogy a vezető tisztségviselő kötelezettsége a mérlegek elkészítéséről való gondoskodás és a mérlegek közzététele, az ő feladata az általa megbízott könyvelő teljesítésének ellenőrzése, a megbízott magatartásáért felel. Utóbb a felperes a keresetét akként módosította az I. r. alperes vonatkozásában, hogy az adós vagyonsökkenésének mértékét 65.500.000,- Ft-ban kérte megállapítani.

A III. r. alperessel szembeni kereseti kérelmében - a Cstv. 63/A. §-a alapján - annak megállapítását kérte, hogy a III. r. alperes, mint tag az adósban meglévő részesedését a felszámolási eljárás megindítását megelőző három éven belül átruházó többségi befolyással rendelkező volt tag, az adós ki nem elégített kötelezettségeiért korlátlanul felel.

Az adós fizetési képtelenséggel fenyegető helyzete bekövetkezésének időpontjaként a felperes 2013. február 5. napját jelölte meg, amely időpontban az adós nem tudta megfizetni a felperes jogelőd részére a lejárt számlatartozását. Hangsúlyozta, hogy ezen időpont meghatározásakor annak van jelentősége, ha az adós esedékességkor nem képes a tartozása megfizetésére.

A felperes vitatta, hogy az I. r. alperes az adós könyvelési iratait, tárgyi eszközeit és pénzeszközét átadta II. r. alperesnek. Magánszakértői véleményt csatolt be, amelynek alapján vitatta, hogy az adós tulajdonában álltak volna az adós üzletrészeinek I. és III. r. alperes általi értékesítésekor az I. és III.

r. alperesek által megjelölt tárgyi eszközök és pénzeszközök. Az adós adóbevallásai alapján azt állapította meg, hogy az adós részéről elenyésző mértékű tárgyi eszköz beszerzés történt, így legfeljebb 3.565.000,- Ft értékű tárgyi eszköze lehetett. Az adóbevallások a pénzeszközök meglétét sem igazolják, valutás értékesítés hiányában Euróval nem rendelkezhetett az adós, a készpénzállománya pedig 2013. december 31. napjára 500.000,- Ft-ra csökkent.

A felperes vitatta azt is, hogy az Ah Kft. részéről ténylegesen megtörtént a kölcsönszerződésekben megjelölt pénzeszközök átadása az adós részére, mert az Ah Kft. vagyoni helyzetét, mérlegadatait vizsgálva megállapítható, hogy az Ah Kft. nem volt képes a kölcsönnyújtásra, ellene végrehajtási eljárás volt folyamatban.

Az I. r. alperes a kereset elutasítását kérte. Vitatta, hogy az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete 2013. február 5. napján bekövetkezett volna. Hivatkozott arra, hogy ezen időpontot követően több millió forintot fizetett még meg az adós a felperesnek, valamint jelentős értékű tárgyi eszközökkel is rendelkezett. Álláspontja szerint az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete abban az időben következett be, amikor már II. r. alperes volt az adós vezető tisztségviselője. Bejelentette, hogy perbe kívánja hívni II. r. alperest, mert felelőssége megállapítása esetén vele szemben igényt kíván érvényesíteni.

Hangsúlyozta, hogy az adós a 2014. évben tényleg pénzügyi nehézségekkel küzdött, de ennek megoldására törekedett. Sikerült egy családi körbe tartozó másik gazdálkodó szervezettől több részletben 15.800.000,- Ft kölcsönt szerezni, amely likvid pénzeszköz segítségével próbálta az adós helyzetét rendezni.

Vitatta, hogy az adós mérlegei letétbehelyezésének elmaradásáért felelősség terhelhetné. Hivatkozott arra, hogy az adós könyvelője arról tájékoztatta, hogy a mérlegeket leadta.

A III. r. alperes a kereset elutasítását kérte.

A felperes indítványa alapján kirendelt igazságügyi szakértő szakvéleményében megállapította, hogy az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete bekövetkeztének napja nem állapítható meg pontosan, mert az adós könyvelési iratai nem állnak rendelkezésre, de az megállapítható, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet 2014. február 1. napján fennállt, ezen időpont és az adós felszámolásának kezdő időpontja, azaz 2015. január 17. napja között az adós vagyonában legalább 65,5 millió Ft vagyonszőkenés következett be.

3. Az elsőfokú bíróság ítélete

Az elsőfokú bíróság a 2018. december 19. napján meghozott 116. számú ítéletében megállapította, hogy az I. r. alperes az adós fizetési képtelenséggel fenyegető helyzetének bekövetkeztét követően ügyvezetési feladatait nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látta el, és az I. r. alperes magatartásával okozati összefüggésben az adós vagyona 65,5 millió forinttal csökkent, ezért az I. r. alperes felel. A III. r. alperes (az ítéletben tévesen II. r. alperes) vonatkozásában a keresetet elutasította. Kötelezte az I. r. alperest a felperes részére, a felperest pedig a III. r. alperes részére perköltség megfizetésére.

Az ítélet indokolásában megállapította, hogy a felperes perbeli legitimációjának tisztázására szakértői véleményt szerzett be, amelynek alapján megállapítható, hogy „a felperes lett a jogutóda a követelésnek.” Bizonyítottak látták azt a felperesi tényelőadást, hogy az adós fizetési képtelenséggel fenyegető helyzete 2013. február 5. napján bekövetkezett. Azt is igazoltak látták az elsőfokú bíróság, hogy 2013. február 5. napjától az I. r. alperes ügyvezetői megbízatásának megszűnéséig terjedő időben az adós vagyona 65,5 millió Ft-tal csökkent. Figyelemmel arra, hogy az I. r. alperes nem tett eleget az adós vezető tisztségviselőjeként az adós éves beszámolója letétbe helyezési kötelezettségének, vélelmezni kellett, hogy az I. r. alperes magatartásával összefüggésben következett be az adósnál a vagyoncsökkenés.

Az elsőfokú bíróság az I. r. alperes által a felelősség alóli mentesülés körében előadottakat nem találta megalapozottnak, mert az I. r. alperesnek az adós vezető tisztségviselőjeként látnia kellett, hogy az adósnak nem volt a tartozásai kielégítéséhez elegendő likvid eszköze.

A III. r. alperessel szembeni kereset vonatkozásában rámutatott, hogy a felperesnek marasztalásra irányuló kereseti kérelmet kellett volna előterjesztenie, mert a III. r. alperessel szemben a jogszabályi rendelkezések nem teszik lehetővé megállapítási kereset előterjesztését.

4. Az I. r. alperes fellebbezése és a felperes fellebbezési ellenkérelme

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az I. r. alperes terjesztett elő fellebbezést, az ítélet megváltoztatását és a felperes keresetének elutasítását kérte. Rámutatott, hogy a lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként a felperes nem tudta bizonyítani, hogy az adós fizetési képtelenséggel fenyegető helyzetben lett volna az által megjelölt időpontban. Hangsúlyozta, hogy a jelen per megállapítási per, így az elsőfokú bíróságnak nem lett volna lehetősége a felelősség mértékének meghatározására. Álláspontja szerint az sem állapítható meg a lefolytatott bizonyítás eredményéből, hogy az adós vagyona milyen mértékben csökkent. Hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság iratellenesen fogadta el II. r. alperes vallomását az I. r. alperes vallomásával szemben, kiemelte, hogy a kérelme ellenére sem szerezte be az elsőfokú bíróság a büntetőeljárásban beszerzett azon szakértői véleményt, amely igazolja, hogy az üzletrész-adásvételi szerződést II. r. alperes írta alá.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte. Hangsúlyozta, hogy a Kúria több eseti döntésben egyértelműen kifejtette, hogy a vagyoncsökkenés mértékének megállapítása lényegi kérdés a Cstv. 33/A. § rendelkezései alapján indult megállapítási perben, mert ez rögzíti a vezető tisztségviselő helytállási kötelezettségének összecszerű korlátját a marasztalásra irányuló perben. Kiemelte, hogy amennyiben a vezető tisztségviselő nem tett eleget a beszámoló készítési és közzétételi, valamint a felszámoló felé fennálló adatszolgáltatási és

tájékoztatási kötelezettségüknek, a bizonyítási teher megfordul és a vezetőknek kell bizonyítani, hogy az adósi vagyon nem vagy csak az általa meghatározott mértékben csökkent a fizetési képtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően. Hangsúlyozta, hogy a fizetési képtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztének megállapítása körében az a lényeges, hogy az adós a tartozását esedékességgel képes-e kiegyenlíteni. Az I. r. alperes nem igazolta, hogy bármilyen intézkedést tett volna a hitelezői veszteségek elkerülése érdekében, ezzel ellentétben kifejezetten azt adta elő, hogy azért nem fizette meg a felperes felé fennálló tartozást, mert az adóst működtetni akarta és a működés érdekében használta fel a pénzeszközöket, ezzel kifejezetten elismerte, hogy nem is állt szándékában a hitelezők érdekében adósságcsökkentő lépések megtétele.

5. Az ítélet tábla döntése és jogi indokai

Az ítélet tábla észlelte, hogy a felperes a II. r. alperessel szembeni kereseti kérelmétől 2016. április 28. napján az elsőfokú bírósághoz beterjesztett nyilatkozatával elállt. Az elsőfokú bíróság azonban az ennek megfelelő - a régi Pp. 160. § (1) bekezdése és 157. § e. pontja szerint szükséges - további intézkedéseket mellőzte, így a II. r. alperessel szemben a per nem került megszüntetésre. A per folyamán az elsőfokú bíróság iratellenesen III. r. alperest II. r. alperesként szerepeltette. A peres felek megtartják eredeti perbeli pozíciójukat, akkor is, ha valamelyik alperessel szemben a per megszüntetésre kerül. Így valójában a keresetet elutasító rendelkezés a III. r. alperesre értelmezhető.

A régi Pp. 213. §. (1) bekezdése értelmében az ítéleti döntésnek ki kell terjednie a perben érvényesített valamennyi kereseti kérelemre. A felperes az elsőfokú eljárásban három alperessel szemben terjesztett elő kereseti kérelmet. A felperes keresettől elállása folytán a II. r. alperessel szemben a per megszüntetésre nem került.

Helyesen hivatkozott arra fellebbezésében az I. r. alperes, hogy az elsőfokú bíróság eljárási szabályt sértett, amikor a saját végzésében foglaltak ellenére sem tájékoztatta II. r. alperest a beavatkozás lehetőségéről, nem gondoskodott az alperesi perbehívó nyilatkozat II. r. alperes részére való kézbesítéséről.

Az elsőfokú bíróság - a fentiekben megjelöltek szerint - megsértette az eljárás szabályait, ezért az ítélet tábla elsődlegesen azt vizsgálta, hogy ezen okból szükséges-e az elsőfokú bíróság ítéletének - a fellebbezés korlátaira tekintet nélküli - hatályon kívül helyezése.

A Kúria 1/2014. (VI.30.) PK véleményének 1. pontja szerint a lényeges eljárási szabálysértésre [1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 252. § (2) bekezdés] alapított hatályon kívül helyezés akkor indokolt, ha az elsőfokú eljárás megismétlése elengedhetetlen. Ennek megállapítása során a feltárt konkrét szabálysértés jellegét és súlyát, valamint az érdemi döntésre gyakorolt hatását kell figyelembe venni.

Az alperesek a régi Pp. 51. § (1) bekezdés c) pontja szerinti egyszerű pertársak, felelősségük külön-külön vizsgálandó. Az egyes pertársakkal szembeni kereseti kérelem elbírálása nem hat ki a többi pertársra. Így az ítélet tábla a fenti PK véleményben foglaltakat figyelembe véve megállapította, hogy

az elsőfokú bíróság ezen eljárási szabálysértése a fellebbezéssel támadott ítélettel elbírált I. és III. r. alperesekkel szembeni kereseti kérelmek tekintetében nem teszik elengedhetlenné az elsőfokú eljárás megismétlését. Egyebekben pedig a II.r. alperes meghallgatására sor került a perben, nyilatkozatát az elsőfokú bíróság a tényállás megállapításakor mérlegelte.

A fentiekre tekintettel az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét a régi Pp. 213. § (2) bekezdése szerinti - az I. és III. r. alperesekkel szembeni kereseti kérelmeket elbíráló - részítéletnek tekintette és a fellebbezés korlátaira tekintettel - az I. r. alperes vonatkozásában - érdemben bírálta felül.

Az ítélet tábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság - a felülbírálattal érintett körben - a szükséges releváns tényállást helyesen állapította meg, és abból nagyrészt helytálló jogkövetkeztetést levonva, érdemben helyes döntést hozott.

Az ítélet tábla megállapította, hogy az I. r. alperes fellebbezésében tévesen hivatkozott arra, hogy az az elsőfokú bíróságnak nem lett volna lehetősége a felelősség mértékének meghatározására. Amint arra a Kúria Polgári Kollégiuma Joggyakorlat-elemző Csoportjának 2016.El.II.JGY.G.2. számú „A vezető tisztségviselők hitelezőkkel szembeni felelőssége” tárgykörében elfogadott összefoglaló véleménye is rámutat a vezető tisztségviselő felelősségének megállapítása iránti kereset a vezető tisztségviselő összecszerűen meghatározott mértékű felelősségének megállapítására irányul, így a bíróságnak a kárfelelősség jogalapjának megállapításán túl a vezető felelősségének maximális összegét is meg kell határoznia.

A Cstv. 33/A.§. (1) bekezdése szerinti perbeli megállapítási kereset esetében a hitelező felperest terhelte a fizetése képtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezése időpontjának; a jogellenes ügyvezetői magatartásnak, azaz: az ügyvezetési feladatok hitelezői érdeksérelemmel történő ellátásának és a jogellenes magatartással okozati összefüggésben az állított vagyonsökkenés mértékének a bizonyítása. Ezen tényállási elemek fennállása alapozza meg a vezető felelősségét, és nem az a körülmény, hogy eleget tett-e az adós éves beszámolója letétbe helyezési és közzétételi kötelezettségének, vagy a Cstv. 31.§ (1) bekezdés a)-d.) pontja szerinti irat- és vagyonátadási, tájékoztatási kötelezettségének. Más kérdés, hogy amennyiben a fenti kötelezettségeit az adott ügyvezető - miként a konkrét esetben az I. r. alperes elmulasztja, a törvény vélelmet állít fel, aminek eredményeként megfordul a bizonyítási teher. (Cstv. 33/A.§ (3) bekezdése)

A 33/A.§. (3) bekezdése szerint a letétbe helyezési és közzétételi kötelezettség, vagy a Cstv. 31.§ (1) bekezdés a)-d.) pontja szerinti beszámoló- készítési, irat- és vagyonátadási, továbbá tájékoztatási kötelezettség elmulasztása esetén ugyanis a hitelezői érdekeket sértő vezetői magatartást (a jogellenességet) vélelmezni kell. Tehát ezt a tényállási elemet a hitelező felperesnek nem kell bizonyítani; csupán a fizetése képtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezésének időpontját, illetve a jogellenes magatartással összefüggésben bekövetkezett vagyonsökkenés mértékét. Ugyanakkor a 33/A.§. (3) bekezdése vélelmével szemben a vezető kimentheti magát, bizonyíthatja, hogy a letétbehelyezés elmaradása ellenére hitelezői érdekeket sértő vezetői magatartást nem tanúsított.

Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a felperes az őt terhelő bizonyítási kötelezettségnek eleget tett.

A Kúria Polgári Kollégiuma Joggyakorlat-elemző Csoport fenti összefoglaló véleménye szerint: „A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet akkor következik be, amikor az adós tartozásait likvid vagyoni hiányában nem képes kifizetni (objektív feltétel) és erről a vezető tisztségviselő tudomást szerzett, vagy gondos eljárás esetén tudomást kellett volna szereznie (szubjektív feltétel).”

Az ítélet tábla az elsőfokú bíróság álláspontjától eltérve a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztének időpontjaként a 2013. szeptember 20-i időpontot fogadta el. Ezen időpontban a felperes és az adós között létrejött részletfizetési megállapodás alapján az adós köteles volt a teljes tartozás megfizetésére. Ezen kötelezettségének az adós nem tett eleget, a felek közötti egyeztetések alapján megállapítható, hogy ennek oka a likvid, vagy likviddé tehető vagyoni hiánya volt. A tartozás fennálltáról az I. r. alperes tudott a felperessel az adós képviselőjében ő maga egyeztetett, így az objektív feltétel mellett esetében a szubjektív feltétel is bekövetkezett.

A konkrét esetben az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy az éves beszámoló letétbe helyezési kötelezettség elmulasztása miatt vélelmezni kellett, hogy az I. r. alperes az ügyvezetési feladatait nem a hitelezők érdekének elsődlegessége alapján látta el. Tévesen állította az I. r. alperes fellebbezésében, hogy az adós könyvelőjének mulasztására tekintettel maradt el az éves beszámoló letétbe helyezése, így az I. r. alperes esetében a vélelem „megdőlni látszik”. Amint arra a Kúria Polgári Kollégiuma Joggyakorlat-elemző Csoportjának 2016.El.II.JGY.G.2. számú „A vezető tisztségviselők hitelezőkkel szembeni felelőssége” tárgykörében elfogadott összefoglaló véleménye is rámutat nem fogadható el a vezető tisztségviselő felelőssége alóli kimentési okként az a hivatkozás, amely szerint az adós munkavállalója, vagy megbízottja nem látta el a feladatát a jogszabályban meghatározott módon. A vezető tisztségviselő akkor látja el ugyanis az ilyen tisztséget betöltő személytől elvárható módon az ügyvezetési feladatokat, ha az adós közvetlen ellenőrzési körébe tartozó munkavállalói, megbízottai munkáját ellenőrzi, szükség esetén ellenőrizteti. Az adminisztráció hiányosságaiért a vezető tisztségviselő felelősséggel tartozik.

A Cstv. 33/A.§ (3) bekezdése folytán fennálló törvényi vélelemből pedig az irányadó bírói gyakorlat szerint - valóban az következik, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően az utolsó ismert állapothoz képest előállott (keletkezett) vagyonsökkenést a vélelmezett hitelezői érdekeket sértő vezetői magatartással okozati összefüggésben állónak kell tekinteni.

Az elsőfokú bíróság által beszerzett szakértői vélemény aggálytalanul határozta meg az adósnál bekövetkezett vagyonsökkenés mértékét is.

Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság azt is, hogy az I. r. alperes a kimentés körében a bizonyítási kötelezettségének nem tudott eleget tenni. Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok okszerű mérlegelésével állapította meg, hogy nem került bizonyításra az a tény, hogy az adós eszközei, iratai II. r. alperes részére átadásra kerültek volna. Az elsőfokú bíróság helyesen értékelte a meghallgatott tanúk vallomását.

A kifejtettekre tekintettel az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét részítéletnek tekintette, s a régi polgári perrendtartás, az 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: régi Pp.) 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Felhívja az ítélőtábla az elsőfokú bíróság figyelmét arra, hogy a jelen részítéletben megjelölt eljárási szabálysértésekre tekintettel az elsőfokú bíróságnak - a felperesi keresettől elállás folytán - a II. r. alperessel szembeni keresetről (permegszüntetés formájában) határoznia kell, valamint szükséges az első fokon jogerőre emelkedett - keresetet elutasító - ítéleti rendelkezés kijavítása is, figyelemmel arra, hogy jogerősen a III. r. alperessel (nem pedig a II.r. alperessel) szembeni kereset került elbírálásra.

6. Záró rész

Az I. r. alperes fellebbezése eredményre nem vezetett, ezért a régi Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján köteles a felperes jogi képviselői munkadíjból álló másodfokú perköltségének megfizetésére, amelynek összegét a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §-ának (3) bekezdése alapján 60.000 Ft + áfa, azaz 76.200 Ft-ban határozta meg.

Az I. r. alperes részére az elsőfokú bíróság teljes személyes költségmentességet engedélyezett, így a le nem rótt fellebbezési illeték az állam terhén marad.

Győr, 2019. június 5.

dr. Szalai György sk. a tanács elnöke	dr. Hamvas Ákos sk. előadó bíró	dr. Ferenczy Tamás sk. bíró
---	---	------------------------------------